

NY SVENSK FISKERITIDSKRIFT

ORGAN FÖR SVENSKA FISKAREFÖRBUNDET

UTGIVARE: FISKERIINTENDENTEN DR. N. ROSÉN, GÖTEBORG.

Nr 3

1 FEBRUARI

1931

Vid återgivande av artiklar i denna tidskrift skall källan angivas.

Utsikterna för strömmingsfisket under 1931.

Strömmingsfisket under 1930 var, som våra ostkustfiskare nogsamtt fått erfara, i stort sett mycket dåligt. Endast inom några få områden såsom i norra Ångermanland och på en och annan plats i Gävleborgs län har detta fiske givit någorlunda tillfredsställande resultat. Vid fiskets början såg det emellertid ej ut, som om slutresultatet skulle bli så magert. Under våren och försommaren gjordes sålunda flerstädes relativt tillfredsställande fångster. Ju mer tiden framskred ju ojämnare blev dock fisket, och fram på eftersommaren uppstod flerstädes nästan fullständig strömmingsbrist. De farhågor beträffande strömmingsfiskets utfall under 1930, som undertecknad uttalade i våras (se Ny Svensk Fiskeritidskrift n:r 8, 1930) besannades alltså tyvärr.

Med ledning av de iakttagelser och prov av strömmingsfångster, som insamlats under förra året, torde strömmingstillgången utefter olika kuststräckor för närvarande kunna karakteriseras som följer.

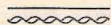
Vid *norrlandskusten* synes förekomsten av is- eller klabbströmmingen varit någorlunda god. Den viktigaste strömmingsrasen i detta område, den höstlekannde havsströmmingen, var ju redan under 1929 relativt svag och stammen av densamma synes ej i större utsträckning hava förstärkts med yngre årgångar under 1930. Trots allt tyckes emellertid nyrekryteringen av denna ras hava varit bättre i Bottniska viken än i övriga delar av Östersjön. Det är visserligen synnerligen vanskligt att med ledning av föreliggande knappa material uttala något bestämt rörande 1931 års fiske i Bottniska viken. Av allt att döma synes det emellertid knappast bli avsevärt bättre än under 1930.

Vid *mellersta och södra östersjö-kusten* berodde de förhållandevis goda fångsterna under våren och försommaren förra året på, att den vårlekannde havsströmmingen detta liksom de två föregående åren var relativt talrik. Stammen av den höstlekannde havsströmmingen var däremot liksom under 1928 och 1929 svag och utgjorde under eftersommaren och hösten 1930 grovt taget endast omkring en fjärdedel av all strömming utomskärs medan de övriga tre fjärdedelarna utgjordes av vårlekannde havsströmming. Det är under sådana förhål-

landen lätt att förstå, att de fiskare, som försökte sig på lekströmmingsfiske under hösten, fingo liten lön för mödan.

Huvudmassan av den höstlekande havsströmming, som för närvarande är föremål för fångst, är född 1924, under det att den övervägande delen av den vårlekande havsströmmingen är född 1925. Till största delen bestå alltså bägge raserna av relativt gamla individer, och som nyrekryteringen av stammen med yngre årgångar tydligen varit mycket svag, har den nu helt naturligt högst betydligt tunnats ut. Vi ha sålunda ej kunnat konstatera någon ny kraftig årgång, som under instundande säsong kunde tänkas fylla luckorna i de allt mer glesnande leden. Ej heller vid vår mellersta och södra östersjökust te sig alltså utsikterna för strömmingsfisket under 1931 vidare ljusa, och vi kunna endast hoppas, att farhågorna denna gång ej måtte besannas.

Chr. Hesse.

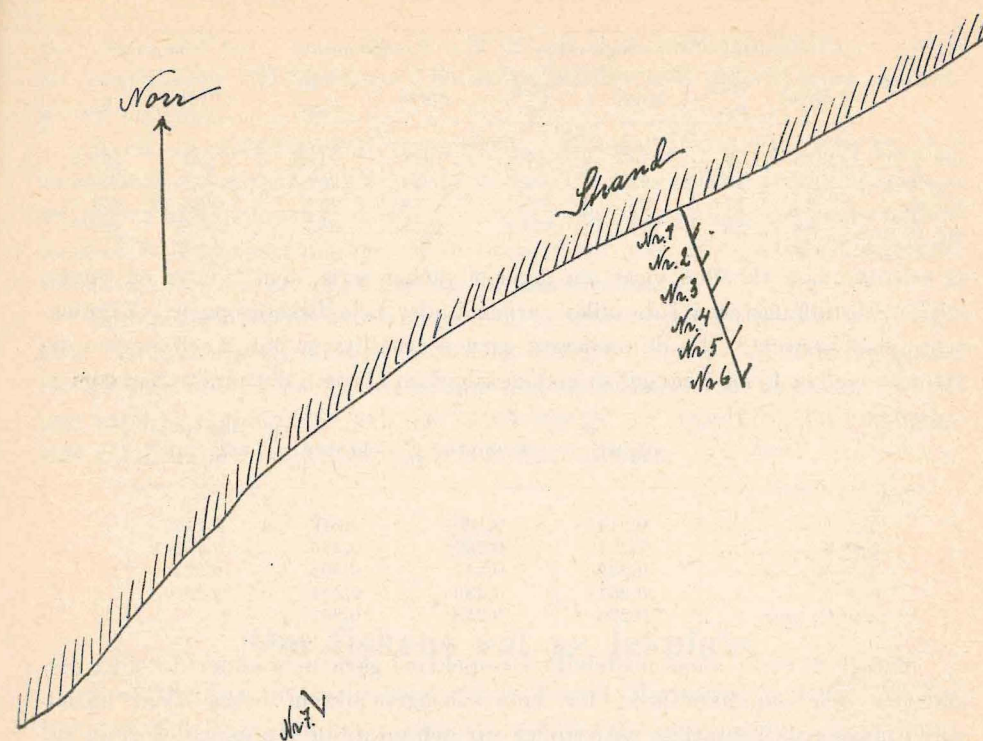
Undersökningar över ålens storlek i bottengarn utsatta på olika djup.

Alfiskare ha ofta iakttagit, att ålen kan hava en ganska olika genomsnittlig storlek i olika bottengarn eller hommor, även om de olika redskapen äro utsatta helt nära varandra. För att något närmare utreda denna fråga anmodade lantbruksstyrelsen år 1927 fiskeritillsyningsman Anders Jönsson i Lilla Bedinge att utföra vägningar av ålen i en del av hans bottengarn. Dessa vägningar åtog sig också Jönsson och utförde dem liksom även de vägningar av liknande art, som förra året, alltså 1930, anförtroddes honom på ett mycket omsorgsfullt sätt, varför de uppgifter, som med ledning av dessa vägningar framkommit rörande ålens vikt i de olika bottengarnen, säkerligen måste anses tillförlitliga.

År 1927 hade Jönsson och hans fiskekamrater sju bottengarn utsatta, av dessa stodo 6 stycken (n:r 1—n:r 6) i en sammanhängande rad från stranden ut mot sjön. Det yttersta garnet i denna rad stod omkring 550 m. från land. Djupet vid yttre ändan av det innersta garnet (n:r 1) var 7 fot och vid yttre ändan av det yttersta garnet (n:r 6) c:a 20 fot. Det sjunde garnet (n:r 7) stod för sig själv c:a 1800 m. väster om de övriga garnen. Avståndet till land från inre ändan av detta garn var 530 m. och djupet vid dess yttre ända var c:a 20 fot. I fråga om vattendjup och avstånd till land hade alltså garn n:r 7 ungefär samma läge som garn n:r 6. De olika garnens läge framgår för övrigt bäst av bifogade kartskizz.

Ålarna vägdes och räknades i garn n:r 1, n:r 6 och n:r 7 under dagarna 19—31 oktober. Resultatet av dessa undersökningar framgår av följande sammanställning.*

* Anteckningarna från dessa vägningar 1927 liksom den här reproducerade kartskizzen har välvilligt ställts till mitt förfogande av fiskeriintendenten G. Swenander.

Kartskiss visande bottengarnens läge vid Lilla Bedinge.

Garn	Antal ålar	Vikt	Ålens medelvikt.
n:r 1	550 st.	162,5 kg.	0,296 gr.
n:r 6	1,102 »	379 »	0,344 »
n:r 7	810 »	252 »	0,311 »

Som av sammanställningen framgår, gävo de båda yttre garnen betydligt bättre fångster än det som stod närmast land. I de båda förstnämnda garnen var ju även ålens medelvikt större än i det inre.

År 1930 återupprepades, som nämnts, dessa undersökningar och då efter en åtskilligt utvidgad plan. Vägningarna utfördes nämligen nu i olika omgångar under hela fiskesäsongen (augusti—oktober) samt omfattade fångsterna i fyra garn nämligen n:r 1, n:r 3, n:r 5 och n:r 6, vilka nu hade ungefär samma läge som 1927.

Ålarnas antal och sammanlagda vikt i respektive garn under olika månader framgår av sammanställningen i omstående tabell 1.

Som synes, är fångsten i det yttersta garnet (n:r 6) under alla tre månaderna betydligt större än i det innersta, och i de flesta fall kan man beträffande fångsten iakttaga en jämn stegring i så väl antal som vikt från garn n:r 1 till garn n:r 6. Läger man ihop fångstens vikt under de olika månaderna för varje garn,

Garn	augusti		september		oktober		summa	
	antal	vikt kg.	antal	vikt kg.	antal	vikt kg.	antal	vikt kg.
n:r 1.....	28	6	187	37,1	478	117,5	693	160,6
n:r 3.....	70	15,5	687	164,6	944	252,5	1701	432,6
n:r 5.....	75	17	836	207,1	774	237	1685	461,1
n:r 6.....	88	23	1162	333,2	1238	365	2488	721,2

så erhålles, som tabellen visar, en mycket vacker serie, som tillåter en jämförelse av totalfångsterna i de olika garnen under hela fiskesäsongen. Vägningarna visa sålunda, att i de mellersta garnen erhållits mellan 2 och 3 och i det yttersta mellan 4 och 5 gånger så många kilogram ål som i det innersta garnet.

Garn	augusti	september	oktober	medeltal aug.—okt. gr.
n:r 1	0,214	0,198	0,246	0,232
n:r 3	0,221	0,239	0,266	0,254
n:r 5	0,226	0,247	0,306	0,274
n:r 6	0,261	0,286	0,294	0,290
saml. garn	0,235	0,258	0,283	—

Tabell 2 visar ålens medelvikt i respektive garn dels under de olika månaderna dels sammanräknat för hela säsongen liksom också ålens medelvikt i fångsterna i samtliga garn under var och en av de tre månaderna av fiskesäsongen. För att först hålla oss till en jämförelse av medelvikten under de olika månaderna, så visar ju tabellen omedelbart, att medelvikten successivt stiger från augusti till oktober. Denna viktsstegring och dess orsaker har ju något närmare diskuterats i en föregående uppsats i denna tidskrift. Intressant är emellertid att iakttaga, hur denna ökning i medelvikt från månad till månad förlöper nästan parallellt i de olika garnen.

Ej mindre intressant och slående är emellertid ökningen i ålens medelvikt från de inre till de yttre garnen. I kolumnen längst till höger i tabell 2 har ålens medelvikt i varje garn under hela fiskesäsongen uträknats. Som synes, är skillnaden i ålens medelvikt mellan två på varandra följande garn överallt mellan 20 och 25 gr. vilket resulterar i att medelvikten i garn n:r 6 blir ungefär 25% högre än i garn n:r 7.

Vid dessa vägningar år 1930 hava alltså i stort sett uppnåtts samma resultat som vid dem, som ägde rum 1927. Förhållandet mellan det innersta och yttersta garnet beträffande fångstens totalvikt och ålens medelvikt är visserligen ej fullt detsamma i båda fallen. Att märka är emellertid, att vägningarna 1927 endast omfattade några dagar i senare delen av oktober, varför detta material får anses ganska ofullständigt. Jämför man ålens medelvikt vid vägningarna 1927 med den vid undersökningarna 1930, så finner man, att oktoberålen tycktes vara genomsnittligt lättare och alltså mindre 1930 än 1927. Det är ju möjligt att så också var förhållandet. Åtminstone delvis torde emellertid ifrå-

gavarande skillnad i ålens storlek vid de två undersökningstillfällena bero på att vägningarna 1927 företogs i slutet av oktober men 1930 i början och mitten av månaden.

Även om resultaten från dessa försöksvägningar ej i alla detaljer visa full siffermässig överensstämmelse, så hava de dock båda mycket tydligt ådagalagt, att det ur fångstsynpunkt måste anses i hög grad fördelaktigt att sätta ut bottegnarna så djupt som möjligt, då ett djupare satt garn dels ger större totalfångst, dels ål av bättre kvalitet än ett som står på grundare vatten.

Förklaringen härtill kan knappast vara någon annan, än att dels vandringsålen i största mängd stryker fram över relativt djupt vatten dels de mindre blankålarna i allmänhet gå längre upp mot strandkanten än de större. De senast utförda vägningarna göra det vidare troligt, att dessa egenheter i blankålens vandring äro märkbara under hela fiskesäsongen.

Chr. Hesse.

Om fiskens val av lekplats.

I ett nyligen utgivet arbete (i Int. Rev. d. Hydrobiol. u. Hydrographie) har doc. G. Alsterberg, Lund, närmare analyserat uppkomsten av vissa strömningar i vattenmassan i närheten av botten i sjöar. Dessa strömmar, som han kallar utjämningsströmmar, uppstå genom temperatur- och kemiska utjämnningar mellan botten och vattenmassan. De av olika temperatur framkallade utjämningsströmmarna äro primärt under största delen av året, både vinter och sommar, riktade nedåt, men deras styrka växlar under olika tider. I arbetet påpekas i förbigående, att dessa strömmar sannolikt äro av stor betydelse för fiskarnas val av lekplatser. Särskilt torde detta gälla fiskar som leka på djupt vatten eller under vintern. Detta påpekande torde böra beaktas ur fiskerisynpunkt.

Man vet, att de flesta fiskarter äro mycket noggranna i valet av lekplatser. Ofta skall botten vara av viss beskaffenhet, sten, sand, lera o. s. v. Men dessutom skall platsen även i annat hänseende vara av viss beskaffenhet, t. ex. utgöras av en brant eller ett grund omgivet av djupare vatten eller en bäckmynning o. s. v. Ibland fästes rommen på vattenväxter. Alla dessa omständigheter äro nog i första hand anpassningar för att rommen skall få goda andningsmöjligheter. Alsterberg har i en del föregående arbeten påvisat, att bottenmaterialet i allmänhet utgöres av anhopade förmultnande ämnen, i vilkas inre och i vilkas närhet syrebrist uppstår. Lägges rommen på ett sådant underlag, bli betingelserna för utvecklingen i hög grad ogynnsamma. Av helt annan beskaffenhet är botten, som utgöres av sten eller mycket ren sand eller mycket ren lera. Rom, som avsättes på växter eller andra föremål, som skjuta

upp över botten, bjuda även bättre andningsmöjligheter. Alsterberg understryker nu särskilt, att lekplatsens läge i första hand är av betydelse ur andningssynpunkt. Att flodmynningar, där vattnet rinner fram över botten, skola erbjuda gynnsamma lekplatser ur denna synpunkt, om övriga betingelser äro uppfyllda, är tämligen klart. Vidare är det klart, att en brant botten står i mycket intimare kontakt med de fria (pelagiska) vattenskikten. Härtill kommer emellertid en omständighet av stor betydelse. Vattnet över sluttningar och undervattensryggar är syrerikare än övrigt vatten på samma nivå beroende på att därstädes friskt vatten till följd av temperaturutjämningsströmmar strömmar uppifrån ner. Består i detta fall botten av sterilt material, som ofta är fallet på branter, blir vattnet under passagen neråt ej väsentligt försämrat. Rommen kommer då att befinna sig under samma gynnsamma förhållanden — ur denna synpunkt — som i ett kläckningstråg, som genomströmmas av vatten. Detta måste vara av stor betydelse, särskilt för vinterlekande fiskar, ty under vintern är syretillförsel genom vindens medverkan utesluten. — En även ringa förorening av vattnet kan lätt giva upphov till bildandet av organiska syreförbrukande avlagringar på lekplatserna, som då icke längre kunna fylla sin uppgift. Det är klart, att en direkt anhopning av organiskt material på lekplatserna, t. ex. av bark, sågspån, träfibrer och andra jäsbara produkter måste grundligt förändra möjligheterna för rommen att andas. Rommen dör och, om endast denna lekplats användes, även beståndet av fisken i fråga, ty det är ej nog med att den lagda rommen dör, utan vi måste även räkna med att fisken fortsätter att rent instinktivt uppsöka denna lekplats och lägga rom där trots platsens olämplighet. Man torde knappast kunna räkna med att fisken gör försök att uppsöka en annan och bättre plats för leken. De ogynnsamma förhållandena inverka på rommen men knappast på föräldraindividerna. Vad detta betyder för ett fiskbestånd, säger sig själv. Man har nog ej alltid tillräckligt beaktat denna komplicerade omständighet, utan antagit, att fisken ej lekt på den olämpliga platsen och i stället uppsökt nya lekplatser. Under normala förhållanden torde sådana plötsliga katastrofala förändringar vara sällsynta, men de äro tyvärr så mycket vanligare genom åtgärder från människans sida.

N. R.

Gäddan som bifisk i siksjöar.

Bör gäddan såsom rovfisk tålas i siksjöar? Den frågan uppställer prof. *Haempel* i sitt nyligen utkomna arbete om alpsjöarnas fiskeribiologi (se denna tidskrift 1930 Nr 24 s. 240). Han anser, att frågan bör besvaras jakande för de flesta siksjöar under förutsättning, att sjön har ett rikligt bestånd av vitfisk och utvecklar vidare denna sin mening på följande sätt. *Haempel* erinrar

först om att *Surbeck* redan förut framhållit, att gäddan i sådana sjöar är ett nödvändigt led i fiskbeståndet. Gäddan har där till uppgift att förhindra att den värdelösa fiskfaunan, dit abborren och vitfisken äro att räkna, blir övertalig och att på så sätt upprätthålla den biologiska jämvikten i sjön. Rubbas jämvikten i en sådan sjö genom borttagande eller minskning av gäddbeståndet, uppstår ett väldigt överskott av abborre och vitfisk inom strandområdet. Denna del av fiskbeståndet blir till ogräsfisk och värdelös och sjöns avkastning sjunker. Dessutom utgör den stora mängden av abborre och vitfisk en fara för sikbeståndet. Detta dåliga tillstånd är en följd av att gädda saknas. Det visar vilken stor roll rovfisken gäddan spelar i ett fiskevattnens biologi och innehållning. Massor av värdelös fisk blir omsatt i värdefullt gäddkött. Om gäddan då och då skulle taga någon sik, bör man ej fästa sig därvid. Någon verklig skada tillfogar gäddan ej sikbeståndet, så länge det finns tillräckligt med näring inom hennes egentliga uppehållsområde. Naturligtvis, anmärker *Haempel* här till, måste man regelbundet bortskaffa den stora gäddan, ty den lämnar under sina strövtåg strandregionen och går ut på det fria området i sjön, där den kan anställa stora skador på sikbeståndet. Omvänt måste man sörja för att det finns tillräckligt med vitfisk för gäddans behov. Är tillgången därpå för liten, går gäddbeståndet tillbaka och gäddan tvingas ut i det fria vattnet för att livnära sig av siken.

N. R.

Huru bevara fetthaltiga konserver och rökta varor?

Fett- och oljehaltiga fiskfärser, stekfiskmarinader etc. bli ej härskena och förstörda, om man behandlar dem med Fett-Abacterin. Efter sådan behandling bli de oförändrade till lukt, smak och utseende även i varmt klimat. Dr. *Riegel*, ledare av det tyska Gesellschaft für Sterilisation i Berlin, har gjort en uppfinning, som synes innebära möjligheter till förbättringar i detta hänseende. Fett-Abacterin är ett vitt i vatten nästan lösligt samt luktfritt pulver, nästan utan smak. Det löses lätt i fett och oljor. Det verkar förstörande på de mögel- och ättiksvampar, förruttnelsebakterier, jästsvampar o. s. v. som angripa fett och fetthaltiga näringsmedel. Det dödar dessa i en koncentration av 0,15 % vid närvaro av citronsyra. Alla beståndsdelar i Fett-Abacterin äro absolut oskadliga för människan och motsvara alla den tyska näringsmedelslagens fordringar. I fråga om fett och oljor övergjuter man 10 kg. därav i ett emaljerat eller förtent kärl med 200 gram Fett-Abacterin och uppvärmer sedan blandningen i vattenbad under ständigt omrörande så länge, att en fullständigt klar lösning erhålles. Denna lösning blandas, me-

dan den ännu är varm, med 90 kg. fett eller olja. Fast fett måste först smältas. Fett och oljor skyddas på så sätt fullkomligt mot att härskna. Så behandlade lämpa de sig särskilt till stekning av fisk. Såser till stekmarinader konserveras med 0,3 % Animalin Special. Smör och margarin blandas med 0,15 % Fett-Abacterin för framställning av lax- och kräftsmör. För konservering av den ej fetthaltiga delen av färsen tillsätter man på den färdiga massan 0,15 % citronsyre-pulver och rör noga om. Därefter tillsättes åter 0,15 % Fett-Abacterin.

För fabrikanter har det hittills varit en svår sak att under den varma årstiden framställa fetthaltiga massor. Tekniken har nu gjort det möjligt att undanröja dessa svårigheter med härskning, mögling o. s. v. genom att använda Fett-Abacterin.

Alla helrökta fiskar ha benägenhet att i fuktigt och varmt väder och vid lagring bli smörjiga och mögliga. De som arbeta med sådana varor lida ofta därav. Ett sätt att förekomma denna olägenhet är att pudra varorna med Fett-abacterin och Animalin-Special eller bestryka dem med i olja upplöst Fett-abacterin (2 %). Även styckefisk kan behandlas på detta sätt. För finare fiskslag rekommenderas att använda ett särskilt slags genomskinligt omslag som förutnämnda firma levererar. Äl och makrill borde ej säljas på annat sätt. Ett omslag genomskinligt som glas giver fisken ett bra utseende, skyddar den mot att förstöras och verkar alltid aptitligt. Varje fisk, som lägges i sådant hölje, bör bestrykas med olja och Fettabacterin.

Hermann Ohler.

Meddelanden och notiser.

Hydrografisk-biologiska kommissionen. Till föreståndare för kommissionens arbeten har utsetts byråchef K. A. Andersson med prof. H. Pettersson som suppleant. Till ledamöter av verkställande utskott har utsetts byråchef K. A. Andersson, prof. H. Pettersson och fiskeriintendent N. Rosén. Kommissionen har utsett prof. N. Zeilon till ledamot i styrelsen för statens meteorologisk-hydrografiska anstalt. På begäran har fil. dr. O. Nybelin erhållit entledigande från befattningen som 2:dra assistent i biologi hos kommissionen. Till hans efterträdare har utsetts fil. mag. Hans Höglund.

Statens fiskeriadministration. Till extra fiskeristipendiat har antagits fil. lic. N. Törnkvist.

Till fiskeriinstruktör i Kopparbergs län har länets hushållningssällskap antagit fiskare Einar Molin, Jula. Hans adress är nu Magasinsgatan 25, Falun.

Gäddkläckningstävlingar har anordnats i Finland, av Abolands fiskarförbund. Följande poängskala har använts: sumparnas beskaftenhet 0—4 poäng, antal sumpar 0—8 poäng, resultat med avseende å yngel 0—8 poäng och sorgfällighet i arbetet 0—4 poäng. Maximum således 24 poäng. Frisbedömning: 1:sta pris 19—24 poäng, 2:dra pris 15—18 poäng och 3:dje pris 12—14 poäng.

Reglering av tillförseln av småsill. Svenska Västkustfiskarnas Centralförbund har utsett följande meddelande:

»Emellan utsedda representanter för Svenska Västkustfiskarnas Centralförbund, Mellersta Bohusläns Skarpsillfiskareförening och Sveriges Ängträlareförening är följande överenskommelse träffad rörande viss reglering av småsilltillförseln.

1. Bestämmelserna här nedan avse alla sill som är av mindre storlek än elva (11) val per 50 kilogram.

2. Bestämmelserna gälla tillförsel till så

väl svenska som utländska hamnar. Dock får eventuellt överskott jämte s. k. skrapfisk försäljas till guano- eller fiskmjölsfabrik under vederbörlig kontroll.

3. Vid regleringen gäller följande proportion de olika fångstgrupperna emellan, allt i 50 kgs lådor.

För snurrevadbåtar 50 lådor per man o. vecka, dock högst 10 lådor per man och dygn

För motorträlare 50 lådor per man o. vecka, dock högst 10 lådor per man och dygn

För stora sillvadar 40 lådor per man o. vecka, dock högst hälften på ett dygn.

För skarpsillvadar 40 lådor per man o. vecka, dock högst en tredjedel på ett dygn.

För ängträlare 40 lådor per man och kalendervecka.

För alla fångstgrupper utom ängträlare räknas fångstveckan från kl. 12 måndag till nästkommande måndag samma tid.

För snurrevadbåtar och motorträlare har beräknats 5 å 6 mans besättning, för stora sillvadar 17 man, för skarpsillvadar 12 man och för ängträlare 10.

4. De vadlag som samverka under hela säsongen (s. k. fälleslag) få ilandföra och försälja varandras fångster.

Ovanstående regleringsplan träder i kraft från och med måndagen den 19 jan. 1931.

Dessa regleringsbestämmelser äro ett första försök att i någon mån kunna förhindra de låga priser på småsill som bruka uppstå vid alltför riklig tillförsel. Vi äro fullt medvetna om det vanskliga i att första gången för så olika sammansatta fångstgrupper kunna utarbeta bestämmelser som äro tillfyllestgörande vid tillämpningen. Svårigheterna böra dock med god vilja till samförstånd kunna övervinnas, och resultatet av regleringen kommer att till stor del bero på om alla fiskare välvilligt följer bestämmelserna. Vi äro också övertygade om att nu föreliggande regleringsplan icke under alla omständigheter är tillfyllest för att fiskare skall få det utbyte av sitt strävssamma arbete som vore önskligt, men om alla nu äro eniga och lojalt fylla sin plikt, hoppas vi att med tiden kunna komma ännu längre på denna väg.

Regleringen ger oss också en möjlighet att på ett mera effektivt sätt kunna tillbakavisa de ofta återkommande klagomålen på dålig sortering av småsillen samtidigt som det ekonomiska utbytet helt säkert blir större genom jämnare och bättre kvalitet.»

☞ **Danskt räkfiske i Skagerack?** En fiskare Sigurd Damgaard i Hirtshals har av danska regeringen begärt ett anslag till att försöka fiska räkor i Skagerack. (Ang. dylikt fiske må hänvisas till en artikel i denna tidskrift Nr 20 för 1930).

Kontroll över exportfiske önskar Dansk Fiskeriförening. Eventuellt har man tänkt sig frivillig kontroll.

Havsfiskelaboratoriet i Lysekil. I statsverkspropositionen föreslås riksdagen att mottaga den erbjudna donationen ur Wallenbergerska fonden för inrättande av en fiskeriteknisk avdelning på laboratoriet.

☞ **Strid om fisket i Laholmsbukten.** Fiskare i Båstad och trakten av Mellbystrand, Snaparp och Tönnersa ha hos länsstyrelsen hemställt om förbud mot fiske med snurrevad i Laholmsbukten ut till ett djup av 10 meter. Som skäl anföres, att det med snurrevad bedrivna fisket i Laholmsbukten är ett rovfiske, som hotar existensen för den fiskarebefolkning, som är bosatt utmed bukten och ej kan använda större båtar. Sedermera har även Halmstads distrikts kustfiskareförening inkommit till länsstyrelsen med en skrivelse, vari framhålles att ett 60-tal kustfiskare vid Laholmsbukten få allt mindre inkomster på grund av det intensiva rovfiske, snurrevadsfiskarna utöva. I skrivelsen påpekas även, att snurrevadsfiskarne ställt krav på att av föreningen och alla småfiskare, som ej vilja ingå i snurrevadsfiskarnas förening, utfå 1 % av deras inkomst vid risk av trakasserier. Föreningen föreslår, att snurrevadsfiske förbjudes innanför en linje Höghalla-Skallen eller åtminstone innanför en linje 2 distansminuter från land utmed denna sträcka. Snurrevadsfiskarna, 3 lag från Halmstad och 1 från Skälvik, ha även ingivit en skrivelse, vari på det bestämdaste bestrides att de idka rovfiske. Ett förbud mot snurrevadsfiske innanför 10 m.-linjen vore liktydigt med att skydda torsken, som är en stor rovfisk och anställer stor skada på det bestånd av unga plattfiskar, som finnes utmed stränderna. Med de små båtar, ifrågavarande snurrevadsfiskare använda, är det av betydelse för dem att i dåligt väder få utnyttja de få platser för snurrevadsfiske, som finnas i bukten. Fisken är på grund av bottens beskaftenhet i övriga delar av Laholmsbukten skyddad mot snurrevadsfiske. Snurrevadsfiskarna anhålla därför, att avseende ej måtte fästas vid framställningarna om förbud mot snurrevadsfiske. Samtliga skrivelser ha nu remitterats till vederbörande fiskerintendent.

Till fiskerintendenten ha sedermera ett 90-tal kustfiskare på sträckan Falkenberg-Skallen inkommit med en skrivelse, i vilken hemställes, att om förbud mot snurrevadsfiske kommer till stånd, detta då blir gällande även för ifrågavarande kuststräcka. För många av dessa kustfiskare är fisket

huvudnäringen, även om de ha en liten täppa kring sin stuga, framhålles det i skrivelsen. För dem, som ha fisket till binäring, är detta dock en välbehörlig för att icke säga nödvändig inkomstkälla.

Planer på fiske vid Grönland. Enligt uppgift kommer ett danskt bolag att bildas för drivande av fiske i de grönländska farvattnen. För närvarande lära 40 fiskare från Esbjerg och omkring 200 fiskare från övriga hamnar på Jyllands västkust ha anmält sig som deltagare i fisket. Meningen är att anskaffa ett moderfartyg på 6 000 à 8 000 ton försett med moderna maskiner för slaktning och beredning av fisken. Detta fartyg skulle assisteras av en kutterflotta på omkring 50 fartyg, vardera av ungefär samma storlek som de vid Nordsjöfisket använda kuttrarna. Fisken skulle i främsta rummet avsättas i England, där marknaden anses vara fördelaktigast. Det uppgives att statsministern i egenskap av minister för sjöfart och fiske skulle hava förklarat sig vara villig att i riksdagen framlägga ett förslag om statsunderstöd till havsfiskebolaget under förutsättning, att hälften av det för företagets startade erforderliga kapital anskaffas från privat håll. Detta Esbjergbolag står utanför det bolag för samma ändamål som ett konsortium i Köpenhamn försöker få till stånd. Detta senare skulle samarbeta med det engelska Helder-bolaget och övertaga ett av dettas moderfartyg, Arctic Prince. Det danska bolaget kan nämligen få en stödjepunkt på Grönlands kust för proviantering, kolning o. d. Det uppgives, att 500 man redan anmält sig, men blott 200 kunna sysselsättas. Fångsten skulle avsättas i England genom Helsingborgsbolaget. Fiskarna skulle få betalt efter fångstens storlek. Man har beräknat, att en fiskare skall kunna förtjäna 1200—1500 kr. på en sommarsäsong, basen för varje båtlag 2 500 kr. Om priserna bli normala, skulle härtill komma ett tillägg. Esbjergsfiskaren Cl. Sörensen har uttalat, att denna senare plan är dödsdömd. Den är för dyr. Flera bolag ha varit där uppe men förlorat. Färöingarna ha vänt hem från Grönland ruinerade. Nu måste man lägga detta fiske på en bas, som gör det räntabelt. Man har tänkt fånga torsk. Den kan ej bära omkostnaderna. Man räknar med den engelska marknaden, men vem kan säga, att den kan taga fisken? England är på toppen av fiskkonsumtion. Man räknar med 4 månaders fångsttid. Vad skall fartyget göra resten av året? Man bör i stället bygga dieselmotorfartyg på 400—600 ton med modern fryserianläggning. Fisken skall fileteras och frysas. Avfallet skall

bearbetas till fiskmjöl och levern skall genast beredas till medicintran. Kvalitetsvara skall beredas. Det är det första villkoret för ett stort danskt havsfiske. Fartyget, som skall taga c:a 100 ton frusna fileer, 40 ton fiskmjöl och en del tran, skall beräkna 45 dygn för varje resa. De hemförda varorna skola magasineras i kylrum. Fartyget skall göra 7—8 resor om året. På varje fartyg c:a 30 man. Om sommaren idkas fisket vid Grönland och Björnön, om vintern vid Island och i Vita havet. Fartyget beräknas kosta c:a 600 000 kr. Men världsmarknaden är svag, och skall man lyckas, måste man vara säker på att denna ej influerar alltför starkt på fiskpriserna.

Även i Norge hyser man planer på att bilda ett bolag för Grönlandsfiske. Enligt inbjudan till aktieteckning skulle kapitalet bli minst 250 000 kr. och högst 375 000 kr. En ångare på 2 460 ton har inköpts. Den skall utrustas med modernt frys- och kylmaskineri för c:a 600 ton hälleflundra. Dessutom skall c:a 700 ton torsk kunna inlastas. Fisket skall idkas med krok från 4—6 fiskeångare på 110 fot med ångaren som moderfartyg. Ombord på fiskeångarna skall torsken flakas och saltas, medan den fisk som skall frysas avlevereras till moderfartyget. Efter frysningen glaseras fisken, lägges i pergamentpapper och förvaras i lastrum med en temperatur av — 12 à 15° C.

Isländska sillmonopolet. Enligt ett meddelande från Reykjavik har fiskeriföreningen Nordland på ett möte i Akureyri beslutat hemställa till regeringen, att den för nästa allting framlägger förslag om sillmonopolets upphörande, då monopolet ej givit vad man hoppats på.

Bohuslänskt sillfiske vid Norge. Två bohuslänska snörpvadslag, med vadbåtarna Ella och Västerhavet samt följbåtarna Britanna och Clary, ha under sista veckan gjort försök att idka sillfiske utanför Norge. Ett par distansminuter utanför norska territorialgränsen vid Skudesnes fiskades mellan 700 och 800 halvlåder sill. Sillen stod djupt. Man kände den med 35—40 famnars tråd och tack vare de djupa vadarna (cirka 160 alnar) kunde man nå den. Norska fiskare, som voro på platsen, hade ej tillräckligt djupa vadar. Sillen fraktades till Göteborg och såldes på auktionen där. Under tiden lågo vadbåtarna kvar och fiskade ytterligare 250 halvlåder, som de införde till Stavanger. Huruvida sillen på grund av den norska sillavsättningsorganisationen kan säljas är oviss.